

Věc C-266/23

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

26. dubna 2023

Předkládající soud:

Naczelny Sąd Administracyjny (Polsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

28. prosince 2022

Navrhovatelka:

A. S. A.

Odpůrce:

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy

[OMISSIS] [spisová značka]

USNESENÍ

ze dne **28. prosince 2022**

Nejvyšší správní soud (Naczelny Sąd Administracyjny) [OMISSIS]

[OMISSIS] [složení soudu]

po projednání ve dnech **14. a 28. prosince 2022**

před **hospodářským senátem**

ve věci kasační stížnosti **A. S. A. se sídlem v [...]**

proti rozsudku **Vojvodského správního soudu v Bydhošti (Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy)**

ze dne **16. října 2018**, [OMISSIS] [spisová značka]

ve věci žaloby **A. S. A. se sídlem v [...]**

proti rozhodnutí ředitele Finančního ředitelství v Bydhošti (Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy)

ze dne [...] května 2018 č. [...]

o odmítnutí částečného vrácení spotřební daně

rozhodl takto:

1. Soudnímu dvoru Evropské unie se podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie předkládají k rozhodnutí následující předběžné otázky týkající se výkladu ustanovení unijního práva:

a) „Může být ustanovení čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny (Úř. věst. 2003, L 283, s. 51), vykládáno v tom smyslu, že skutečné náklady na nákup elektřiny musí zahrnovat pouze nákupní cenu samotné elektřiny, s vyloučením jakýchkoli dalších poplatků, jako je poplatek za distribuci, které jsou podle právních předpisů platných v členském státě nezbytné k tomu, aby bylo možné elektřinu nakoupit?“

b) „Musí být ustanovení čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96 vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby osvobození od spotřební daně z nákupu elektřiny pro energeticky náročný podnik [čl. 31d odst. 1 zákona ze dne 6. prosince 2008 o spotřební dani (ustawa z 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, Dz. U. z roku 2022, č. 143)] bylo odepřeno v případě, kdy tento podnik využívá věcné osvobození od spotřební daně podle vnitrostátní právní úpravy (čl. 30 odst. 7a zákona o spotřební dani), jestliže tento podnik prokáže, že ve vztahu k téže energii nevyužívá obě osvobození současně, a za předpokladu, že celková částka osvobození nepřesahuje částku spotřební daně zaplacenou za totéž období?“

2. Řízení před Nejvyšším správním soudem (Naczelny Sąd Administracyjny) se přerušuje.

Odůvodnění

I. Právní rámec

Unijní právo

Ustanovení směrnice Rady 2003/96 ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny (Úř. věst. 2003, L 283, s. 51), dále jen „směrnice 2003/96“:

Článek 17 odst. 1 písm. a)

1. Pokud jsou minimální úrovně zdanění předepsané v této směrnici v průměru dodržovány pro každý podnik, **mohou členské státy uplatňovat snížení daní na spotřebu energetických produktů použitých k topení nebo pro účely podle čl. 8 odst. 2 písm. b) a c) a pro elektřinu v následujících případech:**

a) ve prospěch energeticky náročného podniku.

„Energeticky náročným podnikem“ se rozumí podnik podle článku 11, u kterého buď **nákupy** energetických produktů a elektřiny činí alespoň 3,0 % hodnoty produkce, nebo vnitrostátní splatná daň z energie činí alespoň 0,5 % přidané hodnoty. V rámci této definice může členský stát uplatnit přísnější kritéria, včetně definic hodnoty prodeje, postupů a odvětví.

„Nákupy energetických produktů a elektřiny“ se rozumí **skutečné náklady na nákup energie nebo na její výrobu v podniku**. Do těchto nákladů se zahrnují pouze elektřina, teplo a energetické produkty, které se používají k topení nebo pro účely uvedené v čl. 8 odst. 2 písm. b) a c). **Zahrnují se všechny daně kromě odpočitatelné DPH.**

(...)

Vnitrostátní právo

A. Ustanovení zákona ze dne 6. prosince 2008 o spotřební dani (ustawa z 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, Dz. U. z roku 2022, č. 143):

Článek 30 odst. 7a:

7a. Od spotřební daně je osvobozena elektřina použitá:

- 1) pro účely chemické redukce;
- 2) **v elektrolytických procesech;**
- 3) v metalurgických procesech;
- 4) v mineralogických procesech.

Článek 31d odst. 1, 2 a 11:

Článek 31d

1. Energeticky náročnému podniku využívajícímu elektrickou energii, který splňuje všechny následující podmínky:

- 1) provozuje hospodářskou činnost označenou následujícími kódy polské klasifikace činností (PKD): [OMISSIS] [kódy PKD]
- 2) vede účetnictví ve smyslu předpisů o účetnictví,

3) nevyužívá pro tuto elektřinu osvobození od spotřební daně podle čl. 30 odst. 7a.

- přísluší nárok na osvobození od spotřební daně formou vrácení části spotřební daně zaplacené za elektřinu spotřebovanou tímto podnikem.

2. Energeticky náročným podnikem využívajícím elektřinu se rozumí subjekt, u něhož podíl nákladů na spotřebovanou elektřinu na hodnotě prodané produkce ve zdaňovacím období, za které se podává žádost uvedená v odstavci 5, činí více než 3 %. Energeticky náročný podnik využívající elektřinu nesmí být menší než organizovaná část podniku, kterou se rozumí organizačně a finančně oddělený soubor hmotného a nehmotného majetku, včetně závazků, v rámci existujícího podniku, určený k plnění konkrétních hospodářských úkolů, který by zároveň mohl představovat samostatný podnik plnící tyto úkoly nezávisle.

11. Částka částečně vrácené spotřební daně nesmí přesáhnout částku spotřební daně zaplacenou z elektřiny spotřebované energeticky náročným podnikem v průběhu zdaňovacího období, za které byla podána žádost uvedená v odstavci 5.

B. Ustanovení energetického zákona ze dne 10. dubna 1997 (ustawa z 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, Dz. U. z roku 2012, č. 1059):

Článek 45a odst. 1

Energetický podnik vypočítá na základě cen a poplatků obsažených v sazebníku nebo cen a poplatků stanovených na konkurenčním trhu podle čl. 49 odst. 1 poplatky za plynná paliva, elektřinu nebo teplo dodané spotřebiteli.

Článek 47 odst. 1:

Energetické podniky s koncesí stanovují sazebníky za plynná paliva a energii, které podléhají schválení předsedou URE [Urząd Regulacji Energetyki (Energetický regulační úřad)], a navrhují dobu jejich platnosti. Energetické podniky s koncesí předkládají předsedovi URE sazebníky a jejich změny z vlastního podnětu nejpozději dva měsíce před uplynutím platnosti předchozího sazebníku nebo na vyžádání předsedy URE.

Článek 49 odst. 1:

Předseda URE může energetický podnik osvobodit od povinnosti předkládat sazebník ke schválení, pokud zjistí, že podniká v konkurenčních podmínkách, nebo udělené osvobození zrušit, pokud pominou podmínky, které osvobození odůvodňovaly.

C. Ustanovení vyhlášky ministra energetiky ze dne 29. prosince 2017 o podrobných zásadách pro utváření a kalkulaci sazebníků a vyúčtování při obchodování s elektřinou (rozporządzenie Ministra Energii z 29 grudnia 2017

r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną, Dz. U. č. 2500):

§ 5 odst. 2 a 3:

Energetický podnik, který provozuje činnost přenosu elektřiny, **zahrnuje do svého sazebníku:**

1) sazby za poskytování služeb přenosu elektřiny, dále jen „sazby poplatků za přenos“;

(...)

3. Energetický podnik, který provozuje hospodářskou činnost v oblasti distribuce elektřiny, **zahrnuje do svého sazebníku:**

(...)

2) sazby poplatků za poskytování služeb distribuce elektřiny, dále jen „**sazby poplatků za distribuci**“;

(...)

§ 14 odst. 3 až 6:

3. **Sazby poplatků za distribuci jsou vypočteny** s přihlédnutím k rozdělení na sazby vyplývající z:

1) distribuce elektřiny;

2) použití vnitrostátní elektrizační soustavy;

3) odečtu údajů na měřicích zařízeních a jejich pravidelné kontroly.

4. Sazby poplatků za distribuci uvedené v odst. 3 bodě 2 se vypočítávají jako jednosložkové na základě nákladů na nákup služeb přenosu elektřiny od provozovatele přenosové soustavy v části týkající se využívání vnitrostátní elektrizační soustavy.

5. Sazby poplatků za distribuci uvedené v odst. 3 bodě 3, dále jen „předplatné“, se vypočítávají jako jednosložkové.

6. Předplatné je rozlišeno podle délky zúčtovacího období.

7. Sazby poplatků za přenos nebo distribuci uvedené v odst. 1 bodě 1 a v odst. 3 bodě 1, dále jen „síťové sazby“, se vypočítávají jako dvousložkové sazby s:

- 1) pevnou složkou síťové sazby – vypočítanou na jednotku sjednané kapacity a v případě odběratele elektřiny v domácnosti vypočítanou s ohledem na měřicí zařízení;
- 2) pohyblivou složkou síťové sazby – vypočítanou na jednotku elektřiny odebrané ze sítě v místě dodávky.

D. Ustanovení zákona ze dne 20. února 2015 o obnovitelných zdrojích energie (ustawa z 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, Dz. U. č. 478):

Článek 52 odst. 1:

1. Energetický podnik, koncový odběratel, průmyslový odběratel a komoditní makléř nebo makléřská společnost uvedení v odst. 2 jsou povinni:

1) **získat a předložit k vypořádání předsedovi URE certifikát původu** nebo certifikát původu zemědělského bioplynu vydané:

a) pro elektřinu resp. zemědělský bioplyn vyrobené v zařízeních využívajících obnovitelné zdroje energie, které se nacházejí na území Polské republiky nebo ve výlučné ekonomické zóně, nebo

b) na základě energetického zákona nebo

2) zaplatit náhradní poplatek ve lhůtě uvedené v čl. 68 odst. 2 vypočtený způsobem uvedeným v článku 56.

II. Skutkový stav

1. Řízení před finančními orgány

Rozhodnutím ze dne 8. února 2018 vedoucí Finančního úřadu v Toruni (Naczelnik Urzędu Skarbowego w Toruniu) odmítl vrátit akciové společnosti A. S. A. se sídlem ve W. část spotřební daně zaplacené za elektřinu spotřebovanou v roce 2016. Po projednání odvolání podaného touto společností ředitel Finančního ředitelství v Bydhošti (Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy) rozhodnutím ze dne 14. května 2018 potvrdil rozhodnutí prvoinstančního orgánu, přičemž poukázal na dvě klíčové otázky případu.

Správní orgán nejprve uvedl, že v případě, kdy společnost využívá osvobození od spotřební daně z elektřiny používané v elektrolytických procesech upravené v čl. 30a odst. 7a bodě 2 zákona o spotřební dani, není oprávněna současně využívat osvobození od spotřební daně poskytované energeticky náročným podnikům, které je upraveno v čl. 31d odst. 1 zákona o spotřební dani. K tomuto závěru vede podle správního orgánu doslovný výklad znění čl. 31d odst. 1 bodu 3 zákona o spotřební dani, podle něhož „nevyužívá pro tuto elektřinu osvobození od spotřební daně podle čl. 30 odst. 7a“.

Zadruhé správní orgán vyhodnotil, že skutečné náklady na elektřinu, jak jsou uvedeny v čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96, zahrnují pouze cenu elektřiny včetně daní, avšak bez daně z přidané hodnoty a vedlejších poplatků souvisejících s nákupem elektřiny. Podle názoru správního orgánu poplatky za distribuci nebo osvědčení o původu elektřiny nepředstavují složky nákladů na elektřinu, které by mohly být připočteny k hodnotě této elektřiny ve smyslu uvedeného ustanovení.

2. Řízení před správními soudy

Řízení před soudem prvního stupně – Wojvodským správním soudem v Bydhošti (Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy):

Žaloba společnosti A. S. A. proti výše uvedenému rozhodnutí ředitele Finančního ředitelství v Bydhošti (Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy) byla Wojvodským správním soudem v Bydhošti (Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy) zamítnuta. Soud vyhodnotil, že osobní osvobození podle čl. 31d odst. 1 bodu 3 zákona o spotřební dani přísluší energeticky náročnému podniku pouze tehdy, pokud současně nevyužívá věcného osvobození podle čl. 30 odst. 7a zákona o spotřební dani. K takovému závěru podle názoru soudu vede doslovné znění čl. 31d odst. 1 zákona o spotřební dani *ab initio*, které odkazuje na energeticky náročný podnik jako celek a na veškerou energii jím spotřebovanou. Osvobození se tedy vztahuje na celý podnik a veškerou jím spotřebovanou energii, a nikoliv, jak tvrdí žalující společnost, pouze na tu část energie, která je spotřebována v elektrolytických procesech uvedených v čl. 30 odst. 7a odst. 2 zákona o spotřební dani. Podle soudu zákonodárce vyloučil možnost současného uplatnění dvou osvobození od daně.

Pokud jde o druhou právně významnou otázku v této věci, soud vycházel z toho, že výraz „nákup elektřiny“ použitý v čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96 znamená skutečné náklady na tuto energii, tj. pouze elektřinu a všechny daně, s výjimkou daně z přidané hodnoty a jiných povinných poplatků. Tyto náklady tedy zahrnují pouze výdaje na nákup elektřiny, nikoliv výdaje na nákup souvisejících služeb, např. distribučních služeb. I když je nutné – jak uznal soud – tyto náklady nést v případě využívání elektrické energie, neboť bez dodávky energie nelze tuto energii využít, nejedná se v jejích případech o náklady na nákup elektřiny. Soud uvedl, že poplatek za službu distribuce energie nepředstavuje daň ani jinou veřejnoprávní dávku. Konstatoval, že se jedná o občanskoprávní plnění vyplývající ze smluvního vztahu mezi odběratelem a energetickým podnikem. S odkazem na rozsudek Soudního dvora ze dne 18. ledna 2017, C-189/15, soud uvedl, že aby mohly být uvedené částky kvalifikovány jako daň, je třeba, aby existovala povinnost je zaplatit a aby v případě jejího nesplnění byl poplatník stíhán příslušnými orgány. Vzhledem k tomu, že poplatek za distribuci není daň v tomto smyslu, nemůže představovat náklady na nákup elektřiny. Nepředstavují ji ani náklady na nákup a vypořádání certifikátů původu elektřiny, jak konstatoval soud.

Řízení před Nejvyšším správním soudem (Naczelny Sąd Administracyjny)

Výše uvedený rozsudek napadla navrhovatelka v plném rozsahu kasační stížností a na základě čl. 174 bodu 1 zákona ze dne 30. srpna 2002 o řízení před správními soudy (ustawa z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z roku 2018, č. 1302) vytkla soudu prvního stupně porušení hmotného práva, a sice:

a) ustanovení čl. 31d odst. 1 ve spojení s čl. 31d odst. 11 zákona o spotřební dani v důsledku nesprávného výkladu, podle něhož využití osvobození uvedeného v čl. 30 odst. 7a zákona o spotřební dani (osvobození energie použité v elektrolytických procesech) navrhovatelkou bez ohledu na rozsah uplatnění tohoto osvobození zcela vylučuje možnost využití osvobození uvedeného v článku 31d zákona o spotřební dani;

b) ustanovení čl. 31d odst. 2 a 3 zákona o spotřební dani v důsledku nesprávného výkladu, podle něhož náklady na vedlejší poplatky (mimo jiné poplatky za distribuci) nelze zahrnout do nákladů na spotřebovanou elektřinu a vedlejší poplatky, zejména poplatky za distribuci, by neměly být zahrnuty do výpočtu nákladů na spotřebovanou energii, přestože na základě nejpodobnějších předpisů vysvětlujících pojem nákladů na energii [OMISSIS] [výčet vnitrostátních předpisů vysvětlujících pojem „náklady na energii“] jsou tyto poplatky do takových nákladů jednoznačně zahrnuty;

c) ustanovení čl. 31d odst. 2 a 3 zákona o spotřební dani ve spojení s čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96 v důsledku nesprávného výkladu, podle něhož při výpočtu nákladů na spotřebovanou elektřinu se nezohledňují vedlejší poplatky, které nepředstavují daň, zatímco se podle tohoto ustanovení směrnice v rámci definice energeticky náročného subjektu zohledňují skutečné náklady na energetické produkty a elektřinu, a podle něhož se dále při výpočtu nákladů na spotřebovanou elektřinu nemají zohledňovat vedlejší poplatky, zejména poplatky za distribuci, přestože na základě obdobných ustanovení opírajících se o úpravu směrnice týkající se osvobození od spotřební daně z uhelných produktů a plynárenských produktů pro energeticky náročné podniky, která používají užší pojem „nákup“, a nikoliv náklady, se uznává, že při tomto výpočtu musí být zohledněny celkové náklady na nákup.

Ve své kasační stížnosti navrhovatelka navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen v plném rozsahu a věc byla postoupena Wojvodskému správnímu soudu v Bydhošti (Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy) k novému projednání a aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Důvody žádosti vnitrostátního soudu o rozhodnutí o předběžné otázce

K rozhodnutí o kasační stížnosti je zapotřebí, aby Soudní dvůr Evropské unie [odpověděl] na otázku týkající se výkladu a použití ustanovení směrnice 2003/96 uvedených v usnesení s ohledem na následující argumenty.

V kasační stížnosti jsou uplatněny kasační důvody týkající se porušení čl. 31d odst. 1, 2 a 3 a čl. 31d odst. 11 zákona o spotřební dani a čl. 17 odst. 1 písm. a)

směrnice 2003/96. Nejvyšší správní soud (Naczelny Sąd Administracyjny) má pochybnosti o tom, zda je výsledek výkladu ustanovení směrnice, který byl podán finančními orgány a soudem prvního stupně a zpochybněn v kasační stížnosti, správný z hlediska obou relevantních otázek v projednávané věci. V dané situaci byl soud povinen – na základě článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie (konsolidované znění z roku 2012 – Úř. věst. 2012, C 326, s. 1) – předložit Soudnímu dvoru předběžnou otázku.

V projednávané věci není sporné, že navrhovatelka je energeticky náročným podnikem ve smyslu čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96 a článku 31d zákona o spotřební dani a že využívá elektrickou energii v elektrolytických procesech.

Navrhovatelka opravila původně podané daňové přiznání ke spotřební dani za rok 2016 a požádala správní orgán o vrácení původně zaplacené spotřební daně, která byla podle navrhovatelky přeplatkem. Navrhovatelka ve své žalobě uplatnila dva žalobní důvody. První z nich vychází z tvrzení, že navrhovatelka měla nárok na osvobození od daně pro energeticky náročný podnik. Druhý se týká rozsahu nákladů na nákup elektřiny v takovém podniku.

Obě kategorie byly harmonizovány na úrovni Společenství a v obou případech výklad příslušných ustanovení unijního práva vyvolal u Nejvyššího správního soudu (Naczelny Sąd Administracyjny) pochybnosti.

Pokud jde o první vznesenou otázku, je třeba uvést, že ustanovení čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96 se týká osvobození od spotřební daně pro energeticky náročný podnik. Polská republika využila možnosti stanovit takové osvobození, což již ostatně bylo předmětem rozsudku Soudního dvora ze dne 31. března 2022, C-139/20. Ze znění uvedeného ustanovení směrnice lze dospět k závěru, že v něm upravené osvobození nelze považovat za obligatorní. Analýza cílů směrnice, kterým je třeba z hlediska nástrojů pro výklad této kategorie právních aktů přiznat přednost, však může vést k poněkud odlišnému závěru. Pokud se členský stát rozhodne zavést takové osvobození prostřednictvím právních předpisů, je navíc povinen dodržovat příslušná ustanovení směrnice.

Pokud jde o cíle směrnice, je třeba připomenout, že mezi ně patří řádné fungování vnitřního trhu, dosažení politik Společenství a dále dodržování Kjótského protokolu (body 3 a 7 odůvodnění směrnice). Byla zdůrazněna nutnost osvobození zejména „z důvodu nedostatečné harmonizace na úrovni Společenství, z důvodu nebezpečí ztráty mezinárodní konkurenceschopnosti nebo z důvodu zohlednění problematiky sociální a problematiky životního prostředí“ (bod 28 odůvodnění). Pozornost byla rovněž věnována potřebě zvláštního zacházení s energeticky náročnými podniky, jako jsou ty, které uzavírají dohody s cílem podstatně zvýšit ochranu životního prostředí a energetickou účinnost (bod 29 odůvodnění). Nelze opomínat, že aspekt konkurenceschopnosti uvedený ve směrnici se týká nejen rovného zacházení se subjekty v podobné situaci na společném trhu, ale také možnosti těchto subjektů konkurovat [na] mezinárodním trhu, mimo Evropskou unii.

Z dostupných legislativních materiálů vyplývá, že členský stát při zavedení osvobození pro energeticky náročný podnik uznal jeho nezbytnost pro naplnění výše uvedených cílů směrnice. Při přípravě zákona ze dne 24. července 2015, kterým se mění zákon o spotřební dani a některé další zákony (ustawa z 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw, Dz. U., č. 1479), jímž se do právního řádu zavádí ustanovení článku 31d, bylo deklarováno, že jeho účelem je zlepšit konkurenceschopnost průmyslu na mezinárodním trhu, zejména po finanční krizi z roku 2009 [OMISSIS] [označení dokumentu z legislativního procesu].

Vyvstává tedy pochybnost, zda lze s ohledem na výše uvedené úvahy vykládat čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice tak, že umožňuje uplatnění tohoto osvobození podrobit podmínkám, jaké v něm ovšem nejsou stanoveny. Může být v souladu s čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice uplatnění jiného osvobození upraveného ve vnitrostátním právu podmínkou pro vyloučení osvobození stanoveného směrnicí, jehož zavedením má být dosaženo stanovených cílů unijního práva? Výklad tohoto ustanovení podaný finančními orgány a soudem prvního stupně takovou možnost připouští, což může v praxi učinit uvedené osvobození iluzorním. Je tedy otázkou, zda vnitrostátní zákonodárce provádí cíle deklarované unijním normotvůrcem.

Předkládající soud má dále pochybnost ohledně definice nákupu elektřiny, obsažené v čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96, podle níž jde o „skutečné náklady na nákup energie nebo na její výrobu v podniku“. Výklad této formulace může být dvojitý. Zprvce lze vycházet z toho, jak to činí finanční orgány a soud prvního stupně, že zahrnuje pouze cenu samotné elektřiny, s vyloučením nákladů na její přenos (distribuci) a dalších prvků nezbytných k jejímu získání. Tento názor je prezentován i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (Naczelny Sąd Administracyjny), např. v rozsudku ze dne 18. září 2019, I GSK 228/17, a ze dne 22. ledna 2020, I GSK 397/17.

Zadruhé je však možné uvažovat o tom, že se jím rozumí náklady na veškeré zboží a služby nezbytné pro nákup elektřiny, tedy především přenos, jakož i další povinné doplňkové služby, bez jejichž úhrady není pořízení energie ze zákona možné. Podle názoru předkládajícího soudu není logické tvrdit, že pokud jsou všechny daně (s výjimkou daně z přidané hodnoty) zahrnuty do nákladů, znamená to, že ostatní druhy plateb takovými náklady nejsou. Jedno přece nevylučuje druhé.

Nepanují pochybnosti, ani není v projednávané věci sporu o tom, že energii nelze nakupovat bez doprovodné distribuční služby nebo bez úhrady vedlejších nákladů, včetně vypořádání energetických certifikátů. V případě distribuční služby nejde o veřejnoprávní dávku, a zvláště ne o nepřímou daň, o niž se jednalo v rozsudku Soudního dvora ze dne 18. ledna 2017, C-189/15. To není předmětem výkladových otázek, protože úhrada poplatku za distribuční službu je sice obligatorní a její výše je stanovena na základě přesných zákonných ustanovení, avšak placena je ve prospěch dodavatele energie. Výše distribučního poplatku je

(dle právního stavu v roce 2016) na základě ustanovení čl. 45a odst. 1 a čl. 49 odst. 1 energetického zákona a § 5 odst. 2 a 3 a § 14 odst. 3 až 6 vyhlášky ministra energetiky ze dne 29. prosince 2017 o podrobných zásadách pro utváření a kalkulaci sazebníků a vyúčtování při obchodování s elektřinou stanovena v sazebníku schváleném předsedou URE. Na druhou stranu vznikají výkladové potíže ohledně toho, zda povaha tohoto poplatku vylučuje, aby byl zahrnut do kategorie skutečných nákladů na nákup energií. V tradici právního jazyka se „skutečnými“ ve smyslu majetkových hodnot (actual cost, die tatsächlichen Kosten) rozumí reálně vynaložené náklady, které jsou nezbytné k pořízení věci. Odkaz na pojem daň v čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96 souvisí s vyloučením některých daní z kategorie nákladů. Toto ustanovení se netýká nákladů jiného druhu; zejména v tomto ohledu nestanoví žádné výjimky. Skutečnost, že poplatek není označen jako daň, automaticky neznamená, že nepředstavuje náklady na nákup elektřiny. Podobné úvahy vyvstávají i v souvislosti s osvědčením o původu energie, kdy povinnost získat jej a předložit k vypořádání je upravena v čl. 52 odst. 1 a 2 zákona o obnovitelných zdrojích energie ze dne 20. února 2015.

[OMISSIS]

[zopakování znění předběžných otázek]

[OMISSIS] – [OMISSIS] – [OMISSIS] [zopakování právního základu žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce; vnitrostátní procesní ustanovení]